

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **KOŽELUHA – ČESKÝ TRUHLÁŘ s.r.o.**, IČO 25220748
se sídlem ...
zastoupen: JUDr. Marek Görges, advokát, Žižkova 1737/52, 301
00 Plzeň

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017 č. j. 948/1.30/17-3

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017 č. j. 948/1.30/17-3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 12. 1. 2017 č. j. 20078/6.30/16-9, kterým byla žalobci dle ust. § § 140 odst. 4 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o

zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), uložena pokuta ve výši 16.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč, a to za spáchání správního deliktu:

- a) dle ust. § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že nezaměstnával osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu osob na celkovém počtu zaměstnanců, stanoveného ust. § 81 odst. 1 věta druhá zákona o zaměstnanosti a tuto povinnost deklaroval plnit odvodem do státního rozpočtu dle ust. § 81 odst. 2 písm. c) citovaného zákona, přičemž nedodržel zákonný termín uvedený v ust. § 82 odst. 2 citovaného zákona (tedy 15. 2. 2016) a platbu odvodu za rok 2015 do státního rozpočtu provedl až dne 10. 3. 2016, tedy 24 dnů po zákonném termínu. Tím žalobce porušil ust. § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
- b) dle ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že do 15. února následujícího roku písemně neohlásil krajské pobočce Úřadu práce České republiky plnění povinného podílu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, včetně způsobu plnění za rok 2015. Žalobce nedodržel zákonný termín, a písemné ohlášení plnění povinného podílu osob se zdravotním postižením na celkovém počtu zaměstnanců, předložil Úřadu práce České republiky dne 11. 3. 2016, tedy 25 dnů po zákonném termínu. Žalobce tím porušil ust. § 83 větu první zákona o zaměstnanosti.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě prohlásil, že vinu za spáchání uvedených správních deliktů přiznává, avšak neztotožňuje se s výší uložené sankce, která je dle jeho názoru nepřiměřeně vysoká. Správní orgány při ukládání sankce postupovaly v rozporu s ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Správní orgány při ukládání sankce nepřihlédly ke skutečnosti, že došlo ke spáchání správního deliktu z nevědomé nedbalosti, že následky svého jednání dobrovolně odstranil, dále nepřihlédly k tomu, že závažnost možných následků je neproporcionální ve vztahu k uložené pokutě, že žalobkyně je osobou bezúhonnou a že se angažuje dlouhodobě v oblasti podpory osob se zdravotním postižením, tedy podporuje právě ten zákonem chráněný zájem, který byl v daném případě porušen.
3. Výše uvedené namítané nedostatky správních rozhodnutí žalobce dále rozvedl. Ve vztahu k nedbalostnímu zavinění správního deliktu žalobce uvedl, že si je vědom, že správní delikt je, co se týče formy zavinění, založen na objektivní odpovědnosti, avšak ve vztahu k ukládání sankce by se mělo přihlížet i ke způsobu spáchání správního deliktu, tedy k tomu, že byl spáchán v nevědomé nedbalosti (z důvodu předávání agendy zaměstnankyni, která přišla na pozici jako zástup na mateřskou dovolenou). Správní orgány se dopustily zásadního omylu, když na základě správního poukázání na konstrukci objektivní odpovědnosti správního deliktu vyvodily nesprávný závěr o tom, že forma zavinění je irelevantní jak pro výrok i vině, tak pro výrok o sankci.
4. Správní orgány dále nezohlednily, že žalobce sám dobrovolně své pochybení napravitel, a to ještě před provedením kontroly ze strany správního orgánu. Toto jednání se dá dle názoru žalobce analogicky přirovnat k institutu účinné lítosti dle ust. § 33 zákona č. 40/2009 Sb.,

trestní zákoník. Žalobce rovněž uvedl, že tuto námitku uplatnil již v odvolání, avšak žalovaný se s touto námitkou dostatečně nevypořádal, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Žalovaný pouze uvedl, že dobrovolnou nápravu nezákonného stavu zohlednil jako polehčující okolnost, avšak nijak blíže neuvedl, jakým způsobem a v jakém rozsahu k této skutečnosti přihlédl.

5. Žalobce dále namítal, že uložená sankce (tj. 16.000 Kč) je nepřiměřená ve vztahu k možným následkům, resp. k výši samotného odvodu (tj. 14.247 Kč). Uložená pokuta odpovídá přibližně 112 % částky, s jejíž úhradou byl žalobce v prodlení. Současně uvedl, že výše denní pokuty odpovídá cca 4,7 % denně z částky 14.247 Kč, to odpovídá roční sazbě 1715 % p.a. Pro srovnání žalobce uvedl ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (§ 250 a 252) dle kterých by byla uložená sankce ve vztahu k dlužné částce v rozmezí od 92,98 Kč až 712,35 Kč. Žalobce rovněž uvedl, že s touto námitkou, kterou žalobce uplatnil již v odvolání, se žalovaný náležitě nevypořádal.
6. Žalovaný nezohlednil, že žalobce nebyl dosud trestán za spáchání správního deliktu, a je na něj třeba nahlížet jako na osobu bezúhonnou. K této skutečnosti se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalobce dále uvedl, že se dlouhodobě angažuje v oblasti podpory osob se zdravotním postižením, což mělo být hodnoceno jako polehčující okolnost. Okolnost, že žalobce dobrovolně podporuje tentýž zájem, jako ten, který byl protiprávním nekonáním žalobce dočasně porušen, je třeba považovat za významnou.
8. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

9. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí a blíže se vyjádřil pouze k námitce týkající se nedbalostního zavinění a nepřiměřenosti sankce vzhledem k možným následkům. Žalovaný uvedl, že žalobce užívá ve vztahu k nedbalostnímu zavinění nepříhodnou *analogii legis* ve vztahu k zákonu č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Pokud chtěl žalobce užít analogii, měl reflektovat zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, neboť žalobce je právnickou osobou odlišnou od osoby fyzické. V ust. § 8 odst. 1, 2 tohoto zákona je definována zvláštní konstrukce tzv. přičitatelnosti trestného činu právnické osobě. V ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona je uvedeno, jaké jednání zaměstnance je přičitatelné právnické osobě, přičemž tyto jsou omezeny korektivem, že k takovému jednání došlo na základě rozhodnutí, schválení nebo pokynu orgánů právnické osoby nebo osob uvedených v ust. § 8 odst. 1 písm. a) až c) citovaného zákona anebo proto, že orgány právnické osoby nebo osoby uvedené v ust. § 8 odst. 1 písm. a) až c) neprovedly taková opatření, která měly provést podle jiného právního předpisu nebo která po nich lze spravedlivě požadovat, zejména neprovedly povinnou nebo potřebnou kontrolu nad činností zaměstnanců jiných osob, jimž jsou nadřízeny, anebo neučinily nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení následků spáchaného trestného činu. Trestní odpovědnost právnické osoby je odvozována na základě kumulativního výsledku jednání jejích představitelů, a to i v případě, že trestněprávní odpovědnost není možné připsat žádnému individuálnímu jednotlivci.

Žalovaný dále ve vztahu k teorii právnických osob zmínil teorii alter ega a identifikační teorii, dle které právnická osoba odpovídá za protiprávní jednání svých pracovníků, pokud toto jednání patří do rámce její působnosti. Žalovaný dále poukázal na ust. § 194 odst. 1 a § 52 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, z nichž vyplývá, že jednatel jako statutární orgán právnické osoby je povinen zabezpečit, aby nedocházelo k nedopatřením, konkrétně, jak uvádí žalobce, k nedopatřením spočívajícím „v předávání agendy zaměstnankyně odcházející na mateřskou dovolenou jiné zaměstnankyni“.

10. K námitce týkající se nepřiměřenosti sankce ve vztahu k možným následkům žalovaný uvedl, že se s touto námitkou vypořádaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích a dále uvedl, že nemohl užít zásadu proporcionality tak, jak ji nepříhodně uvádí žalobce, neboť tento konstatuje, že žalovaný nepostupoval dle ust. § 50 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.
11. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

12. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.
13. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
14. V dané věci byl aplikován zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
15. Soud žalobu shledal nedůvodnou.
16. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce spáchal za vinu mu kladné správní delikty [tj. správní delikt dle ust. § 140 odst. 2 písm. b) a dle ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti], zabýval se soud při přezkumu napadeného rozhodnutí pouze výší a přiměřeností uložené pokuty, která se žalobci jeví jako nepřiměřeně vysoká.
17. Podle § 140 odst. 4 písm. a) zákona o zaměstnanosti se za správní delikt ukládá pokuta do 1.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a podle odst. 2 písm. a) a b).
18. Podle § 140 odst. 4 písm. d) zákona o zaměstnanosti se za správní delikt ukládá pokuta do 100.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. d) a podle odst. 2 písm. d).
19. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017 č. j. 20078/6.30/16-9 k ukládání pokutě uvedl, že pokutu ukládá za správní delikt na úseku zaměstnanosti dle ust. § 140 odst., 2 písm. b) v souvislosti s nezaměstnáváním osob zdravotně postižených dle ust. § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti potažmo včasného nesplnění povinného podílu v termínu stanoveném v ust. § 82 odst. 2 na základě absorpční zásady, za nejzávažnější

spáchaný správní delikt. V souvislosti s absorpční zásadou správní orgán na ostatní spáchané delikty pohlížel jako na přitěžující okolnost. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán skutečnost, že žalobce spáchal obdobný delikt poprvé. Správní orgán se rovněž zabýval majetkovou situací a ekonomickými poměry žalobce, aby ukládaná pokuta neměla likvidační účinky. Správní orgán má za to, že pokuta ve výši 16.000 Kč je ukládána při samé spodní hranici zákonného rozmezí a plní jak účel preventivní a reparační, tak i účel represivní.

20. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v následně podané žalobě. Odvolaný žalovaný správní orgán rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017 č. j. 948/1.30/17-3 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se ztotožňuje, a dále uvedl, správní orgán v případě spáchání správního deliktu s objektivní odpovědností (jako je tomu v tomto případě) správní orgán nezkoumá subjektivní stránku správního deliktu, tedy zavinění, ale pouze stránku objektivní, tedy existenci protiprávního stavu. V daném případě tedy není relevantní případná nevědomá nedbalost žalobce. Závažnost správního deliktu dle ust. § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti lze obecně hodnotit jako závažnější, což je patrné z maximální výše ukládané sankce (1.000.000 Kč) a také z toho, že správní delikt byl spáchán zásadním porušením zákonné povinnosti zaměstnavatele a rovněž z výše neodvedené částky (14.247 Kč). Porušení žalobcových povinností shledává žalovaný jako podstatné, neboť těmito povinnostmi žalobce je zabezpečováno pracovní uplatnění osob se zdravotním postižením i mimo chráněné pracovní dílny. Žalovaný dále uvedl, že na daný případ nelze aplikovat trestní institut účinné lítosti, neboť ta se uplatní jen u taxativně vyjmenovaných trestných činů. Skutečnost, že žalobce dobrovolně odstranil svá pochybení tak posoudil žalovaný jako polehčující okolnost, která však vzhledem k závažnosti správních deliktů nebyla důvodem pro snížení sankce. Správní orgán se rovněž vyjádřil k námitce žalovaného, že dlouhodobě podporuje osoby se zdravotním postižením, což by se mělo projevit v ukládané sankci. Podpora osob se zdravotním postižením je dle žalovaného prospěšná, avšak tato okolnost nemá vliv na to, zda byly správní delikty spáchány či nikoli. Dle žalovaného bylo přihlédnuto k závažnosti správního deliktu, k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, a rovněž bylo přihlédnuto k majetkové sféře žalobce. Pokuta byla uložena v souladu s principy správního trestání a obsahuje jak složku preventivní, tak složku represivní.
21. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že správní orgány měly při ukládání sankce přihlédnout k tomu, že správní delikt byl spáchán z nevědomé nedbalosti, tedy že měly přihlédnout k subjektivní stránce správního deliktu. Žalovaná ani správní orgán I. stupně v daném případě nepochybily, pokud se zaviněním žalobce (tj. subjektivní stránkou spáchaného deliktu) nezabývaly, a to jak ve vztahu k samotnému spáchání správního deliktu a odpovědnosti za něj, tak ve vztahu k výši ukládané sankce. V případě správních deliktů skutečně není potřeba ve vztahu k jejich spáchání subjektivní stránku (formu zavinění) zkoumat. Na tom se ostatně shoduje jak žalobce tak žalovaný. V určitých případech však může být správní orgán povinen subjektivní stránku posuzovat i v oblasti správních deliktů, a to konkrétně při ukládání výše sankce. Je však nutné konstatovat, že uvedenou povinnost správní orgány nemají paušálně ve všech případech, nýbrž pouze tam, kde to zákon ukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 8 Afs

17/2012-375, ze dne 26. 4. 2007 č. j. 6 As 25/2006-78, či ze dne 26. 7. 2007 č. j. 6 Ads 96/2006-83). V daném případě se postupuje podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Tento zákon však pro oblast ukládání sankce nestanovuje správnímu orgánu povinnost přihlídnout k formě zavinění jako ke kritériu pro úvahu o její výši. Správní orgán tedy v případě žalobce postupoval správně, pokud se při ukládání pokuty subjektivní stránkou spáchání správního deliktu nezabýval. Námitka žalobce je tak nedůvodná.

22. Nedůvodná je rovněž žalobcova námitka že správní orgán měly přihlídnout k tomu, že žalobce následky svého jednání dobrovolně ještě před zahájením kontroly odstranil, přičemž tuto nápravu měly posoudit analogicky dle ust. § 33 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, jako účinnou lítost. K otázce užití institutu účinné lítosti v oblasti správního trestání se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to např. v již shora citovaném rozsudku ze dne 17. 1. 2013 č. j. 8 Afs 17/2012-375, jehož právní věta zní: *„Ve správním trestání neexistuje institut účinné lítosti a nelze použít ani analogicky úpravu obsaženou v trestním zákoně, protože účinnou lítost je možné uplatnit jen u taxativně vymezeného okruhu trestných činů (viz § 33 trestního zákoníku z roku 2009 a § 66 trestního zákona z roku 1961).“* S názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud ztotožňuje. Správní orgány tak v případě žalobce nepochybily, pokud na věc žalobce neaplikovaly institut účinné lítosti upravený trestním zákoníkem pro účely trestních věcí. Zároveň je však nutné podotknout, že správní orgány neponechaly skutečnost, že žalobce zjednal nápravu svého pochybení, bez povšimnutí. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že ke skutečnosti, že žalobce dobrovolně odstranil svá pochybení, přihlédl při ukládání sankce jako k polehčující okolnosti. Rovněž je nutné zmínit, že žalovaný se k námitce účinné lítosti uplatněné v odvolání vyjádřil dostatečně jasně a srozumitelně a v souladu s požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu na přezkoumatelnost rozhodnutí.
23. Žalobce dále namítal, že závažnost možných následků je nepřiměřená ve vztahu k uložené pokutě. Uložená pokuta ve výši 16.000 Kč činí dle žalobce 112 % zákonem stanoveného odvodu, přičemž je mnohem vyšší než ukládá např. daňový řád v rámci daňového řízení. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen tehdy, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, anebo pokud správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy ve vztahu k uvedené námitce posuzoval, zda rozhodnutí nevybočilo z mezí stanovených zákonem, a dospěl k závěru, že nikoliv. Horní hranice zákonného rozpětí ukládané pokuty za spáchané správní delikty bylo v daném případě při použití absorpční zásady je dle ust. § 140 odst. 4 písm. a) zákona o zaměstnanosti stanovena na částku 1.000.000 Kč. Správní orgán žalobci uložil za dva spáchané správní delikty pokutu ve výši 16.000 Kč, která představuje pouze 1,6 % z maximální možné výše pokuty. Pokuta se tedy zcela jistě nachází v zákonem stanoveném rozpětí sazby, a to při samé spodní hranici. V daném případě se tedy nedá hovořit o nepřiměřené výši sankce a správní orgán v daném případě nepřekročil meze správního uvážení. Žalobcovo srovnání výše uložené sankce s instituty práva daňového, resp. daňového řízení, není případné, neboť v žalobcově případě se jedná o oblast správního trestání na úseku zaměstnanosti, která je upravena

speciálními zákony (včetně úpravy zákonných rozmezí ukládaných pokut), kdežto zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní. Instituty a principy daňového práva nelze na projednávanou problematiku nelze aplikovat, a to ani analogicky, a jejich srovnání s problematikou trestání na úseku zaměstnanosti není namístě.

24. Nedůvodná je rovněž námitka, kterou žalobce zaměřil na neposouzení žalobcovy dosavadní bezúhonnosti. Krajský soud musí dát žalobci za pravdu, že žalovaný se k této odvolací námitce nevyjádřil, avšak tato vada nemůže mít v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nepřezkoumatelnost. K otázce dosavadní bezúhonnosti žalobce se totiž vyjádřil ve svém rozhodnutí již správní orgán I. stupně, který ji vzal jako polehčující okolnost. V daném případě je nutné přihlédnout k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu je nutné posuzovat jako jeden celek (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, či ze dne 31. 10. 2014 č. j. 6 As 161/2013-25). V návaznosti na výše uvedené je tedy nutno konstatovat, že v případě žalobce je dostačující, pokud se k otázce dosavadní bezúhonnosti vyjádřil jen správní orgán I. stupně, přestože žalovaný tuto námitku opomněl. Nepřezkoumatelnost pak nelze shledat ani u rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se bezúhonností zabýval pouze v jedné větě svého rozhodnutí a pouze stručně uvedl, že k ní přihlédl jako k polehčující okolnosti. Je sice pravdou, že tento svůj postoj mohl správní orgán blíže rozvést, na druhou stranu je však nutno vycházet z toho, že odůvodnění výše uložené pokuty jako celek splňuje všechny zákonné předpoklady a je jasné, srozumitelné, přezkoumatelné. Soud má za to, že z obou rozhodnutí jako celku je seznatelné, jaké okolnosti při ukládání sankce zohlednil a z jakých skutečností vycházel.
25. V otázce výše uložené sankce pak nejsou rozhodná ani tvrzení žalobce, že se dlouhodobě angažuje v oblasti podpory osob se zdravotním postižením. V tomto směru se krajský soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, které k této skutečnosti při rozhodování o výše sankce nepřihlédly. Skutečnost, že žalobce přispívá na dobročinné účely, byť se týkají stejného právem chráněného zájmu, který žalobce správním deliktem porušil, není v daném případě rozhodná a správní orgány postupovaly správně, pokud jí při rozhodování o výši pokuty nevzaly v potaz.
26. Krajský soud v návaznosti na výše uvedeného nepovažuje uloženou pokutu za nepřiměřenou daným okolnostem případu. Správní orgány dostačujícím způsobem zohlednily okolnosti daného případu, závažnost správního deliktu, ekonomickou situaci žalobce, následky správního deliktu a rovněž vzaly v potaz polehčující a přítěžující okolnosti. Tyto své závěry rovněž dostatečným způsobem odůvodnily ve svých rozhodnutích.
27. Na závěr soud konstatuje, že případ posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy*

byl trestný čin spáchan, je-li to pro pachatele příznivější“. Žalobci byla uložena v souladu se zásadou absorpční pokuta za spáchané správní delikty dle zákona o zaměstnanosti, který v době jeho spáchaní umožňoval uložit pokutu do výše až 1.000.000 Kč (viz § 140 odst. 4 písm. a) téhož zákona). V souvislosti se zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zákon o zaměstnanosti od 1. 7. 2017 již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem (jinak však dispozice dané právní normy nedoznala změn). Horní hranice pokuty, kterou lze za přísněji postižitelný přestupek dle § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti uložit, ale zůstala v § 140 odst. 4 písm. a) téhož zákona nezměněna. Soud proto ke změně právní úpravy nepřihlédl.

28. Na základě výše uvedené argumentace soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

29. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. 4. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu